

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. An potestatis Ecclesiasticæ immediatum subjectum sit universa
Ecclesia?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

rum necessitas, atque horum auctoritas universa non à communi, & Catholico Ecclesiarum consensu, sed ab unius Papæ sententiâ & voluntate dependeat: proptereaque Papa possit ex animi sui arbitrio Canones abrogare, alios condere, ab illorum observatione pro libitu dispensare: tandemque Episcopi intrâ Concilium sint duntaxat Consiliarii, non autem iudices necessarij controversiarum Ecclesiasticarum. Ex ijs equidem, quæ in antecedentibus falius expendebantur, clarum & liquidum elucet, ista consecraria per Elliesium efformata, ex integro saltem, imò ex majori parte haud subsistere, prorsusque aliena esse à mente Theologorum, qui docent, supra Concilium seu realiter, seu abstractivè ac phalum, non verò plene ac formaliter Oecumenicum competere Papæ superioritatis præminentiam. Nihilominus eorundem hîc discussionem reassumere, prorsus est necessarium, ex occasione argumentorum, quæ Elliesius cit. Dissert. 6. congerit.

2. Quorum summa ad hocce reducitur titulos. Primò; *Vtrum Concilium Generale legitime congregatum, cui adest Pontifex Romanus, vel ad quod legitime vocatus adesse renuit, majorem habeat auctoritatem, quam Pontifex Romanus solus, & sine Concilio Generali?* Secundò; *Vtrum Concilium Generale habeat potestatem condendi Canones, quibus ipse Pontifex tenetur?* Tertio denique; *Vtrum Concilium possit judicare de persona Papæ, ipsûmque in errorem, aut crimen lapsum deponere?* Quibus dilquisitionibus per modum primi quasi principij idem Elliesius præmittit, potestatis Ecclesiasticæ immediatum subjectum esse universam Ecclesiam. Quæ proinde universa quarto hujus Opusculi nostri capite examinabimus: in quinto dein expenduri exceptiones Elliesij, quas nostratis sententiæ argumentis opponere nititur. Ac demum in sexto capite discutiemus, quæ circa Pisani, Constantiensis, ac Basiliensis Conciliorum, hanc in rem definitiones supererunt ponderanda.

S. I.

An Potestatis Ecclesiasticæ immediatum subjectum sit universa Ecclesia?

3. Hujus quasi primi per Elliesium hîc sanciti principij, idem Auctor talem efformat sensum: *An scilicet potestas Clavium sit immediatè concessa Univerſitati Ecclesiæ, ut per ejus Ministros ad Summum Pontificem exerceatur: An verò Summo Pontifici, aut Episcopis sit immediatè collata à Christo?* Hoc, ait, esse quæstionum propositarum fundamentum. Nam si clavium potestas sit penes solum Romanum Pontificem, haud dubium fore, quin super Universam Ecclesiam habeat auctoritatem, quippe cum aliam potestatem hac in hypothesi non obtineant Ecclesia & Prælati, quam quæ illis ab ipso communicatur, secus verò esse, si vice versâ Ecclesia supremam habeat potestatem, quæ ab eâ in Ministros, Summumque Pontificem derivetur. Quare præfatus Doctor Parisiensis ad hoc primitus est intentus, ut ostendat, mentem Antiquorum omnium fuisse, *claves non uni Petro, sed in per-*

sonâ Petri Univerſitati Ecclesiæ collatas esse, quas illa Ministris suis, atque ipsi Summo Pontifici communicat.

ARGUMENTUM I. Elliesij.

Ludovicus Ellies cit. Dissert. 6. §. 1. argumentatur 1. totam hujus rei summam reducendo in Christi Domini verba Matth. 17. cap. statuentis: *Si peccaverit in te frater tuus, & te ac testes non audierit, dic Ecclesiæ: Si autem Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut Ethnicus & publicanus.* Hinc enim patet, excommunicandi potestatem esse penes Ecclesiam. Unde idem Doctor Parisiensis Dissert. sue 3. cap. 1. contendit, licet nulli præterquam Episcopi & Presbyteri potestatem habeant exercendi claves, eam tamen in Universâ residere Ecclesiâ: quo nomine inferioris Litteris non sacerdotibus solos, sed Universum fidelium Cætum intelligi. Tametsi igitur non omnes fideles uti possint clavibus, sed solis Sacerdotibus hoc sit reservatum: verum tamen haud dubium esse debere, quin primò & præcipuè ligandi & solvendi potestas sit data toti Ecclesiæ, à quâ in ejus Ministros derivetur, perinde ac res se habet in Republica, in quâ soli Magistratus & Cives obtinent jus vitæ & mortis, belli ac pacis, quæ tamen potestas in ipsâ Republicâ tanquam in fonte & radice residet.

Responsio.

Discernis inter primævam clavium potestatem solt Ecclesiæ datam, atque facultatem exercendi clavium ejusmodi ulum. Hanc equidem potestatem attribuendo solis Sacerdotibus, priorem autem ætenuis appropriando toti Ecclesiæ, ut in hac resideat tanquam fonte ac radice, ex quâ derivetur in ejus Ministros. Juxta quam proinde distinctionem pro primo scilicet ex te Elliesi: *Num ipsa etiam potestas utendi clavibus ex Ecclesiâ sit ætenuis derivata in Presbyteros, ipsummet etiam Papam, ut nullus eam acceperis immediatè à Christo?* Ita reverà dicendum videbitur, si hæc clavium exercendarum facultas non nisi ab Ecclesiâ ceu fonte ac radice profluxit in ejus Ministros, ipsum etiam Summum Pontificem: perinde ac Regia, lumini naturali politicam inter homines societatem distanti concreata potestas, mediante populi in unum regimen civile se se coadunantis consensu, nec adeò immediatè à Deo fuit communicata huic individua personæ ac stirpi. Hoc autem posito, cum Ecclesiæ clavibus à Christo dotatæ nomine juxta Elliesium non veniant duntaxat Episcopi ac Presbyteri, sed universus fidelium Cætus, atque adeò in isto ceu fonte ac radice sit potestas, Presbyteris, ac Episcopis communicandi facultatem, utendi clavibus, rursus disquirere licebit; *An ex Christo immediatè, vel potius ab Ecclesiâ in Presbyteros ac Episcopos derivetur penitentiæ quæpiam habitus, ad exercendas claves, eisque utendi potestatem recipiendam?* Si hæc equidem Presbyteris, non verò laicis conveniens habitus in solum Christum principiter ac immediatè tanquam suum principium esset reducenda,

ducenda, ne tunc quidem *activa* clavium potestas in Episcopis, ipsomet etiam Papâ, esset *immediatè* à Christo, sed *passiva* duntaxat erga claves recipiendas aptitudo. Quinimò cum primævum subiectum potestatis Ecclesiasticæ sit omnium Fidelium Cœtus, idcirco denuò percontari licet; Quo *Sacramentali* signo universus Fidelium Cœtus recepisse dicendus foret characterem à statu laicali discretivum per quem in ipso subsisteret potestas Ecclesiastica, cum ne Episcopi quidem sint capaces ad hujus potestatis usum recipiendum, nisi mediante *characterè* Episcopali Ordinis? Et quia *passiva* ad potestatis Ecclesiasticæ usum habilitas in Episcopis est ex *characterè* *Sacramentali* Ordinis, nunquid consequens erit, in ipso etiam Cœtu fidelium, oportere, *passivam* respectu potestatis Ecclesiasticæ capacitatem esse ex aliquo characterè *Sacramentali*? An ergo asseverandum erit, hanc *passivam* respectu primævæ clavium potestatis, habilitatem proximam in Ecclesia substituisse, ex nullo alio, per Christum, ejusque Sacramentum aliquod impresso, quam Baptismali characterè? Quo rursus posito, cum & *activa* clavium communicandarum potestas sit in Ecclesiâ tanquam radice ac fonte; & *passiva* ad eas recipiendas habilitas ex Christi primævâ institutione per nulum cujusquam Ordinis *Sacramentalis* characterem subsistat, denuò datur occasio disquirendi; An non hinc foret consequens, posse clavium exercitium ab Ecclesiâ communicari *ipsis* etiam Regibus, nullo ultra statum politicum discretivo characterè insignitis? Hoc profectò est, quod Ecclesiâ Anglicana olim pertentaverat in ipso Rege suo tanquam Ecclesiæ Capite seu constituendo, seu recipiendo. En igitur, quò mi Elliesi, ex principio per te asserto tandem deveniremus.

6. Quare pro secundo optarem, Elliesi, ut ad animum reduceres Divini per te allegati Verbi Evangelici sacrum contextum, ubi, cum fratrem peccantem, si testes non audierit, Ecclesiæ denunciandum, & si Ecclesiam non audierit, instar Ethnicæ & publicanæ habendum, adeoque excommunicandum, Christus iussisset, mox subjunxit, penes quos stare deberet ista excommunicandi auctoritas: Amen dico vobis, (inquiens) quidquid ligaveritis super terram, erit ligatum & in cælis &c. Nunquid enim ista verba ex clarissimo tenore suo noscuntur directâ ad solos Apostolos, non ad universum, nullo characterè extra laicalem statum discretivo insignitum, Cœtum fidelium? Et ne quis possit sibi imaginari, ad Apostolos sigillatim sumptos pertinere duntaxat ea Christi verba: mox subtexit: Si duo (ex eo Cœtu Apostolico) consenserint, à Patre Eternò ipsis communicatum iri, quamcunque peterent, Veritatis Divinæ manifestationem; expressè tamen denotando, hos duos esse collegium Apostolicum sub binario seu ternario saltem numero aggregatum, & coadunatum cum nomine Christi vicario, id est, cum Apostolica, Christi nomen Vicarium in terris representantis auctoritatis, characterè. Hoc ergo Collegium Apostolicum, juxta diserta Christi ver-

ba, non universorum fidelium; nullo, seu Apostolico, seu Episcopali, seu Sacerdotali ultra statum laicalem extractivo & discretivo characterè insignitorum Cœtus, est illa Ecclesiâ, Hierarchiæ Divinitus institutæ formam præferens, sicque totam Ecclesiam quoad potestatis Ecclesiasticæ plenitudinem representans, cui pro perpetuo Ecclesiæ statu à Christo immediatè sunt Matth. 18. conceditæ claves solvendi & ligandi.

Nunquid autem pro tertio hoc ita accipiendum est, ut per istam Matth. 18. sancitam clavium potestatem eliminari debeat, quæ Matth. 16. per ipsamet etiam Christum Petro determinatè ac singulariter, in ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, ejusque adeò successoribus est promissa; & Joannis 21. in Oecumenico Pastoralis munere actualiter collata clavium auctoritas? Si in aliquo regno eâ lege esset in Regem à populo translata suprema politica potestas, ut certis tamen temporibus obstringeretur, convocare Generalia Statuum ac Ordinum Comitia, quorum non consultivum duntaxat esset suffragium, sed unâ cum Rege ultimè decisivum, num propterea fas esset negare, quòd Regi etiam extra Comitia esset æquè suprema auctoritas Regia, quodque Comitiorum generalium, Regis simul auctoritate stipatorum facultas politica esset major, ac sit solius Regis, absolutâ Monarchæ potestate potiuntis auctoritas? Fertur: cum in Comitij Generalibus Franciæ sub Henrico III. conscripti fuissent quidam articuli, quibus exigebatur, ut Rex Comitiorum sententiam sequi teneretur, repudiatos esse tanquam Regiæ Majestati injuriosos: quippe cum Rex non esset verus Monarcha, si superioritatis super ipso præminentiam obtinerent Comitia Generalia. Pari ergo ratione ea, quæ ex Matth. 18. cap. Collegio Apostolico seu Concilio Oecumenico, ex Capite ac reliquo Ecclesiæ Hierarchico Corpore subsistenti, Ecclesiamque Universam plenè representanti, competit indefinita solvendi & ligandi auctoritas, ita est à nobis astruenda, ut necessarium tamen sit, prosteri alteram quoque Matth. 16. Petro determinatè, cum ordine perpetuitatis, adeoque cum successionis jure, promissam, & Joannis 21. cap. actualiter collatam, æquè indefinitam clavium potestatem.

ARGUMENTUM II. Elliesij,

Hic Auctor cit. §. 1. argumentatur 2. ab auctoritate Patrum. Inter quos primus inducitur Tertullianus *Scorpiaci* cap. 10. Memento, inquiens, claves hic Petro, & per eum Ecclesiæ reliquisse Christum. Cyprianus porro lib. de unitat. Eccles. ita habet: Loquitur Dominus ad Petrum: Tu es Petrus &c. tibi dabo claves Regni Cælorum. Et quamvis Apostolis omnibus post Resurrectionem suam parem potestatem tribuat, & dicat: sicut misit me vivens Pater &c. tamen ut unitatem manifestaret, unitatis ejusdem originem ab uno incipientem suâ auctoritate disposuit, Hoc erant utique & ceteri Apostoli, quod

fuit Petrus, pari consortio præditi honoris & potestatis. Optatus lib. 7. ait. Præferrî Petrus cæteris Apostolis meruit, & claves Regni Calorum communicandas cæteris solus accepit: id, est accepit eas, ut cæteris etiam communicarentur, personam gerebat omnium. S. Basilius Monast. Constitut. cap. 23. Petre, inquiebat Christus, amas me plus his, pasce oves meas: & omnibus deinde Pastoribus ac Magistris eandem tribuit potestatem cuius quidem rei signum est, quod omnes similiter, atque ille, ligent & solvant. Ambrosius lib. de dignit. Sacerdot. cap. 2. Quas oves, ait, & quem gregem non solum tunc B. suscepit Petrus, sed & vobiscum eas suscepit, & cum illo eas nos suscepimus omnes. Chrysostomus Homil. 79. (homil. 37. ad pop. Antioch. edit. Paris. 1581. fol. 228. litt. A.) super isthæc Christi Verba: Amas me, Petre, pasce oves meas, sic ait: Quod non ad Sacerdotes solos dictum est, verum etiam ad singulos nostrum, quibus vel minimus grex commissus est... Habet unusquisque ovem, ad pingua eam pascuâ ducat. Hieronymus denique lib. 1. contra Iovinian. ita disserit: At ipsa super Petrum fundatur Ecclesia, licet id ipsum in alio loco super omnes Apostolos fiat. & cuncti claves Regni Calorum accipiant, & ex æquo, super ebs fortitudo Ecclesiæ solidetur, tamen propterea unus eligitur, ut Capite constituto, schismatis tollatur occasio.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

9. PRIMò. Rem hanc magis elucidandi gratiâ, sciscitor ex Eliesio. An Romanus Pontifex Occidentalis Imperij iure à Græcis adempto, sive ex auctoritatis Apostolicæ plenitudine, sive (uti Auctor ille antehac confutatus contendebat) ex Senatûs, populique Romani scito & voto, sub jure hæreditario in Carolum Magnum transtulerit Imperatoriam dignitatem? Nunquid ex tunc verificabatur, eum Romanum Pontificem primitus huic Francorum Regi, & per eum stirpi ipsius masculinæ, imò toti Regno Francico reliquisse Imperialem sublimitatem? Ex quo nihilominus propriissimo loquendi modo haud evincitur, dicto Franciæ Regno primordialiter ceu primævo subjecto & principio fuisse concessum illud jus Imperatoriæ præminentia, sed hæc ita inerat Carolo, ceu primo inter Occidentales Imperatori, per eum tanquam principium & fontem propaganda, in stirpem suam masculinam Regiamque Francicam successione, ut non nisi consecutivè in-existeret Regno Franciæ: quatenus scilicet id, quod est in Capite, verè dicit esse in Corpore: sicque adeò Occidentale Imperium erat in Carolo, tanquam in Capite Regni Francici, huic verò inextiterat tanquam Corpori politico, cuius Caput fuerat Carolus. Pari proinde proportionali ratione, quando Christus compellabatur Petrum: Tibi dabo claves Regni Calorum, vi istorum verborum, Petrus destinabatur in Caput sanctæ Ecclesiæ seu Regni Calorum. Unde rectè asserbat Tertullianus, hæc claves à Domino esse primi-

tus concessas Petro, esseque per eum relictas Ecclesiæ. Per hoc enim denotatur, isthanc auctoritatem ita fuisse in Petro tanquam primario ac immediato subjecto suo, ut per ipsum intelligerentur relictæ toti Ecclesiæ ceu Corpori mystico, cuius Caput constituendus esset Petrus.

Atque hoc pro secundo est ipsissimum illud, quod Cyprianus præallegatus probat ex ijs Christi verbis definitè ac determinatè ad Petrum, non ad universum Collegium Apostolicum prolatis, Tu es Petrus &c. tibi dabo claves regni calorum. Quamvis enim Christus Apostolis omnibus post resurrectionem suam teste præfato Cypriano, apertè potestatem tribuerit, dicendo: Sicut misit me vivens Pater, ita ego mitto vos: hæc tamen potestas, in qua Apostoli universi fuerunt æquales, subsisterat ex Christi delegatione, quæ se habebat per modum duntaxat legationis personalis, expiratura proinde cum illorum personis, uti antehac ostensum fuit. Præter hanc igitur personalis legationis Apostolis communis præminentiam, Petro fuerat alia adhuc destinata ligandi & solvendi absoluta auctoritas, quæ perpetuo Ecclesiæ statui annexa, habebat in se fundatum jus successionis: estque ipsissima illa intra Ecclesiam perpetua potestas Apostolica, de qua idem Cyprianus pergit dicere, Christum, ut manifestaret unitatem, hujus originem ab uno (scilicet Petro) incipientem, suâ auctoritate disposuisse. Quare gravi dignus est Eliesius animadversione, inter se confundens tum eam, quæ Matth. 16. Petro determinatè promittebatur à Christo ligandi & solvendi potestas, quæque Ioan. 12. actualiter conferebatur pastoralis Oecumenici Officij præminentia: tum illam, quæ Matth. 18. Apostolis, quæ Ecclesiam representantibus, sive Christi Vicario nomine coadunandis destinabatur solvendi auctoritas æquè indefinita, & in perpetuum duratura, id est in Concilium Oecumenicum Collegij Apostolici representativum transitura: tum eam, quæ Ioan. 20. Apostolis universis sigillatim spectatis per modum legationis personalis collata fuit, patet Apostolicæ auctoritatis potestas. De qua proinde obtinet illud Cypriani essatum: Hæc erant utique & cæteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio præditi honoris & potestatis. Ubi tamen isthæc per modum Legationis personalis cunctis Apostolis concessa prærogativa cum ipsorum personis expiravit, ex tunc nequibat illa Matth. 18. per Christum constituta solvendi & ligandi auctoritas Apostolica, Concilio Oecumenico, Collegij Apostolici representativo communicabilis esse, nisi Vicarium Christi nomen solius Romani Pontificis proprium interveniret: uti patet ex aperta littera cit. cap. 18. Matth. Quæ verò Matth. 16. ad Petrum solum directâ fuit clavium potestas, eatenus erat in successores pro perpetuo Ecclesiæ statu transferibilis, ut ex eâ inciperet origo unitatis, derivandæ scilicet ex unitate Capitûs, ceu Petræ, super quam edificanda esset Ecclesia. De qua proinde Petri, ejuisque successorum capitali præminentia, optimè

Optimè dixit Optatus lib. 7. præferri cæteris Apostolis meruisse Petrum, atque claves regni cælorum communicandas cæteris, solum accepisse. Hæc etiam est ipsissima illa auctoritas, secundum quam præ cunctis Apostolis constitutus est Petrus, ovium & agnorum Christi Pastor Oecumenicus. Ex verbis autem Ioan. 21. exaratis clarè constat, istam Petri præminentiam super cunctas Christi oves reflexivam, ipsos etiam Apostolos, utpote Christi agnos, habuisse sibi subiectos, non equidem quoad Apostolicam auctoritatem à Christo immediatè communicatam, sed quoad moralitatem actuum, ab hac quoque apostolica Auctoritate liberè promanantium, atque ut sic contentorum sub illo quocunque in terris Morali, quod Christus Petri ac Successoris ipsius indefinitè ligandi & solvendi potestatis ita subiecit, ut Episcopis quoad Ordinis characterem, & in hoc radicatum Pastoralis curæ aptitudinem, Apostolorum Successoribus, ipsa etiam iurisdictio actualis esset secundum præstatum Optatum à Petro communicanda: sicque adeo Petri Successor eatenus gerit (uti loquitur Elliesius) personam omnium Episcoporum, quatenus in ipso ceu Capite præconfinetur cuncta Pastoralis cura per ipsum communicanda ijs, quos vocat in partem suæ pastoralis sollicitudinis. Unde jam manifesta redditur præsentis Elliesiani argumenti ineptia, dum, quas Christus per varia sacrosancti Evangelij capita, tam aperte distinguit iurisdictionum Apostolicarum seu delegatæ cunctis sigillatim Apostolis, seu ordinariæ soli Petro concessæ, tum in Concilium Oecumenicum totius Collegij Apostolici repræsentativum translata potestatis species, in unum confundit chaos.

Sub quâ ipsa detestabili confusione, Elliesius pro tertio venit adhuc redarguendus, quod univèrsarum ejusmodi iurisdictionum Apostolicarum subiectum immediatum, contendat, esse Ecclesiam univèrsam, prout omnium fidelium, nullo etiam sacerdotalis seu Episcopalis characterè insignitorum Cœtum importat: dum tamen clavium potestatis Matth. 16. cap. definitæ, nec non Pastoralis officij Oecumenici Ioan. 21. per Christum sanciti auctoritas Petro definitè concessa; solvendi porrò & ligandi Oecumenica potestas Matth. 18. descripta univèrso Collegio Apostolico, quâ Ecclesiam Hierarchicam repræsentanti, Concilioque adeo Oecumenico Divinitus designata: missionis denique Apostolicæ plenitudo sub personalis legationis characterè singularis demandata, per clarum S. Evangelij textum noscitur respicere, non univèrsam fidelium Cœtum, sed vel Petrum, vel Apostolos singulos, vel Concilium Apostolicum ac Oecumenicum, tanquam subiectum immediatum. Quomodo enim aliter nisi torquendo, accipi possent illa ad Petrum immediatè ac individualiter directa Christi Verba: Tibi dabo claves &c. Pæsc Agnos meos: nec non ad Apostolos univèrsim, quâ Ecclesiam Hierarchicam repræsentantes, per Christum Matth. 18. prolata voces: Amen dico vobis, quæcunque ligaveritis &c. uti etiam ea ad cunctos sigillatim Apostolos pronuntiata Domini Verba, sicut misit me Pater, ita & ego misit vos &

Sed quid pro quarto energiæ inesse videri potest argumento Elliesiano ex SS. Basilij, Ambrosij & Chryostomi sententijs superius allegatis desumpto, cujus tota ratio reducitur in hoc, quod Christi verba, quibus Petrum ad sui amorem præ cæteris Apostolis præexcitatum constituit agnorum suorum Pastorem Oecumenicum; proportionaliter accommodentur cunctis Prælati Ecclesiasticis, cum Petro in ligandi & solvendi potestate communicantibus non equidem secundum parem Apostolicæ iurisdictionis plenitudinem, sed secundum hujus quandam participationem? An non ineptia manifesta est, hinc velle concludere, quod iurisdictionis Ecclesiasticæ subiectum immediatum sit univèrsa Ecclesia, non verò aut Petri successor, quoad auctoritatis Oecumenicæ plenitudinem, aut Episcopi secundum hujus participationem? Undenam verò isthæc profuit participatio Pastoralis in Episcopos derivatæ iurisdictionis, nisi ex illo, in quo, nempe Petro, ejusque successore, dicta plenitudo primordialiter, juxta aperta Christi verba residet? Quæ univèrsa eleganter sanctus Chryostomus homilicæ 55. in Matth. cap. 16. nos edocet, inter alia disertè asseverans, Petrum esse, qui cælesti potestate polleret, & claves haberet Regni Cælorum. Quid enim clariùs dici potuisset ad designandum immediatum clavium potestatis subiectum, Petri non tam personæ, quàm officio Oecumenico annexæ?

Sed quid pro quinto, mi Elliesi, evincere niteris ex S. Hieronymo, tum parem, Apostolicæ scilicet legationis, in omnibus Apostolis potestatem, tum in uno, scilicet Petro, Capitis præminentiam, sub quâ subsisteret Ecclesiæ unitas ac schismatis tolleretur occasio, agnoscente? Nunquid ex ipsissimis ejus sancti Doctoris verbis clarè elucescit, illam missionis Apostolicæ legationem personalem in cunctis Apostolis æqualem, in hisce singulis; eam verò Capitalis præminentis potestatem in unico Ecclesiæ Capite, Petro tanquam subiecto immediato residisse? In aperto igitur est, quas Elliesi hic allegas Patrum sententias, contra Thesin tuam disertè pugnare.

ARGUMENTUM III. Elliesij.

Hic Parisiensis Doctor contendit tertio. Pro se stare sanctum Augustinum; sic namque summus Ecclesiæ sanctæ Theologus lib. de Agon. Christiano cap. 30. ait: Ecclesiæ datus esse claves Regni Cælorum, cum Petro datus sunt, & cum ei dicitur, ad omnes dicitur, Pæsc oves meas: Pergit hic S. Doctor Concione 2. super Psalm. 30. Petrum tunc gessisse Ecclesiæ personam, in figurâ scilicet Ecclesiæ accipiendo clavium potestatem; uti loquitur etiam in enarratione super Psalm. 108. & Tract. 50. in Ioan. Quod Petrus, quando claves accepit, Ecclesiam sanctam significaverit. Quibus concordat, quod tract. 118. scripsit, quod claves unus tanquam personam gerens ipsius unitatis accepit. Item tract. 124. sic ait: Cujus Ecclesiæ Petrus Apostolus propter Apostolatûs sui primatum gerebat figuratâ generalitate personam. Ecclesia ergo, quæ fundatur in Christo, claves ab eo regni cælorum accepit in Petro, id est, potestatem ligandi, solvendi que peccata.

Ad præfens institutum suum inducit præterea Elliesius Cyrillum lib. 12. in Ioan. S. Leonem sermone 3. de anniversario assumptionis suæ. Fulgentium in lib. de fide ad Petrum cap. 3. Item lib. 1. de peccatorum meritis & remissione, speciatim cap. 20. Eucherium Lugdunensem homilia de natali Petri. Gregorium I. lib. 6. Expositionum in caput 16. lib. 1. Regum cap. 3. Bedam in cap. 19. Matth. Et in cap. 21. Item lib. 4. in cap. 6. Matth. Ambrosium Aulpertum lib. 4. in Apocalypsin. Rabanum lib. 5. in Matth. cap. 16. Meldense Concilium anni 845. Palchalius, Rapertū lib. 8. in Matth. cap. 16. Hincmarum Rhemensem Epist. 13. cap. 20. cap. 36. & 47. Dungalum Diaconum in lib. contra Claudium Taurinensem, Divi Augustini testimonia transcribentem. Odonem Cluniacensem lib. 4. collat. cap. 16. Hugonem de S. Victore lib. 1. de Sacramentis cap. 26. Quorum verba in responsione proferemus ad effectum accuratioris eorundem discussionis. His superadduntur allegationes Theologorum ibidem nominatorum, prædictos Patres sequentium.

Responsio ac retorsio præacti argumenti confutatoria.

16. In primis ex præadductis S. Augustini Testimonijs unice patet, quod ea Christi verba: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam: Et tibi dabo claves Regni Cælorum;* sint dicta Petro, quæ totius Ecclesiæ figuram seu Typum gerenti. At Capitis seu Principis est proprium, ita gerere figuram Regni, ut istud sit in ipso *representativè*. Ergo quia illa Christi Domini verba sunt dicta Petro, quæ totius Ecclesiæ figuram gerenti, oportet, ipsi Petro fuisse promissum Ecclesiæ Principatum, vi cuius in ipso seu Capite ac Principe, esset *representativè* tota Ecclesia, quæ super eundem seu Petram foret ædificanda. Hoc Divus Augustinus *tract. 124. in Ioan. circa medium* disertè tradit in hæc differens verba: *Ecclesiæ Petrus Apostolus propter Apostolatûs sui Primatum gerebat figuratâ generalitate* S. Augustini sententia, quam *tract. 50. in Ioan. proferrebat: Petrus, inquam, quando claves accepit, Ecclesiam sanctam significavit.* Quid enim aliud per hoc innuebat S. Doctor, nisi quod Ecclesia in Petro accepit claves Regni Cælorum? Quæ autem ratione Petrus significaverat Ecclesiam, nisi propter Apostolatûs sui Primatum; uti idem S. Ecclesiæ Doctor *suprà relatus dixerat?* Quid autem hinc inferatur, nisi quod claves Regni Cælorum in Petro propter Apostolatûs Primatum ita sint datæ Ecclesiæ, ut in Petro esset illa potestas, tanquam in Principe sive Capite, seu Præposito universæ Ecclesiæ? veluti apertis verbis loquitur idem Augustinus *lib. Quest. Veteris & Novi Testam. & lib. 2. de Bapt. contra Donatistas cap. 1.* Eo ipso namque, quod claves sint collatæ Petro quæ Principi Ecclesiæ, redditur hinc consequens, esse datæ Ecclesiæ in primario eius membro seu Capite. Sub quo proinde caractere verificatur de Petro, quod tanquam *unus personam* gerens ipsius unitatis, ex Capitis præminentia *trahentis originem, accepit claves.*

Secundò. Sed quid d' Elliesi, inferre tibi licuit ex hoc, quod Christus sub illis verbis: *Accipite spiritum sanctum, & juxta Cyrilli sententiam non seorsim aliquibus, sed universis Discipulis dederit virtutem abolendi à peccatis?* Num ea, quam Christus *Ioannis 20. v. 22.* Sacerdotio, atque ad eod universis isthoc caractere insignitis contulit potestatem, est huiusmodi conditionis, ut juxta ejusdem mensuram regulari debeat universa Apostolis collata auctoritas? An ergo dicere fas est, quam *eodem cap. vers. 21.* omnibus Apostolis per modum missionis personalis impertiebat auctoritatem plenariam Apostolicæ Legationis, ejus fuisse consortes cunctos Domini nostri Discipulos? Num ea etiam, quæ *Matth. 16.* Petro determinatè, ligandi & solvendi potestas indefinita, cum Regni Cælorum clavibus, quæque *Ioan. 21.* eidem Apostolorum Principi est collata Oecumenici Pastoralis muneris super cunctos Christi agnos reflexiva præminentia: nec non ea, quæ Collegio Apostolico, intrâ Concilium Oecumenicum totius Ecclesiæ Hierarchicæ representativo *Matth. 18.* est destinata ligandi & solvendi absoluta auctoritas, regulari quoque debet ex ea mensura, quam Christus *Ioannis 20. v. 22.* posuit pro largitione potestatis à peccatis absolvendi, cunctis Sacerdotibus communis? Non ineptia duntaxat, sed supra modum perniciosa est tua, d' Elliesi, argumentandi methodus, dum cujuslibet à Christo in terris seu Papatui, seu Episcopatui, seu Collegio Apostolico, Conciliove Oecumenico destinata potestatis unam videris ponere mensuram: sicque Ecclesiasticarum jurisdictionum species in unum confundis chaos, è medio taliter tollendo sacrosanctam fide Divinâ firmatam Ecclesiæ Hierarchiam.

Tertiò. Huiusmodi proinde Hierarchicæ ordinem optimè descripsit sanctus Leo, dum loco per Elliesium citato ita pro fundamento ponit Christi verba definitè ac determinatè prolata ad Petrum: *Tibi dabo claves Regni Cælorum, ut istius potestatis vim in alios etiam Apostolos transjisse, Decreti que hujus constitutionem ad omnes Ecclesiæ Principes commesse dicat: ita tamen, ut, quod omnibus erat intimandum, uni Petro singulariter fuerit conceditum, eò quod ipse cum his Ecclesiæ Rebus esset præpositus.* Quid ergo? si dixerò, à Deo cælestium orbium Conditor cum inter sidera esse constitutum ordinem, ut solem statuerit esse luminare majus, in quo ita esset vis ex se propagativa luminis, ut in lunam ac reliquos planetas, imò & stellas universas, atque hisce mediantibus, in orbem sublunarem, etiam noctu, cui præesse juhebantur, lux aliqua diffunderetur? An non hinc dicere licet, in eo luminari Majore, scilicet sole, universum tam cælestem, quam terrestrem orbem accepisse lumen, imò illuminativam quoque virtutem? An autem hinc concludere fas est, isthanc vim illuminatricem toti terrarum, atque Cælorum orbi inexistere tanquam subiecto immediato: vel potius dicere, oportet, primavam illumina-

minatorem virtutem inesse soli, tanquam immediato subiecto, atque ex hoc derivari in reliqua sidera, imò in ipsum mundum sublunarem? Sic pariter oportet, ut, mi Elliesi, attendas ad Christi verba disertè & clarè pronuntiantis, se Petro impertire claves Regni celorum. Quidni ergo dicendum sit cum S. Leone, hanc clavium vim in Ecclesiæ Principes, Episcopos diffusam, eatenus respicere Petrum, ceu primævum ac immediatum sui subiectum, ut ejsdem, non nisi secundum quandam participationem sint susceptivi Episcopi, Petro, ejusve successori subordinati Ecclesiæ Principes?

Quariv. Juxta ejusmodi aded intelligentiam, accipiendus est sanctus quoque Fulgentius locis præcitatis dicens: Deum in persona B. Petri tradidisse ligandi, solvendiq; potestatem, sicque in isto fuisse Ecclesiæ datas claves Regni Celorum. Ponamus enim, per pacem Monasteriensem & Neomagensem quosdam Imperij Germanici provincias ab hoc (uti Galli prætendunt) eatenus esse divisas, ut quod Imperio & Imperatori in eas erat jus supremi ac directi domini, ex toto sit translatum in Gallia Regem: numquid hinc dicere licet, Imperij supremum Dominium erga eas provincias in Rege suo accrevisse. Francico Regno? Num verò fas est, hoc taliter accipere, ac si talis Domini subiectum immediatum esset universitas Regni Gallici, non verò Corona Regia, in qua ceu Regni ejusdem Capite, intelligeretur accrevisse Francico Regno? Sic aded, quando SS. Patres dicunt: In Petro fuisse Ecclesiæ claves Regni Celorum concessitas, non aliter id accipi debet, nisi quòd illa clavium auctoritas, dum à Christo fuit collata Petro ceu Capiti Ecclesiæ, fuerit illi consecutivè in suo Principe data clavium ejusmodi potestas. Atque hoc est, quod Eucherius Lugdunensis loco præallegato dicebat: ea Christi verba: Tibi dabo claves Regni Celorum, ad Petrum principaliter fuisse directa: cæteris autem Apostolis (per modum duntaxat legationis personalis) esse dicta: Episcopis autem & sacerdotibus consecutivè & participativè convenire ex vi Petro, ejusq; successori inexistente ad suam à Christo acceptam potestatem, sub pastoralis sollicitudinis participatione, debitæque hinc ad Petri Cathedram subordinatione, communicandam reliquis Ecclesiæ sanctæ Præsulibus. Et sic ligandi, solvendiq; potestas in Novo, non autem Veteri Testamento, secundum D. Gregorium, eatenus competit universali Ecclesiæ, ut huic tamen non in se, quâ immediato subiecto, sed, uti Beda suprâ citatus ait, in Petro tanquam unitatis personam gerente, sicque aded Capitis prerogativam præferente, claves Regni Celorum datæ fuerint universali Ecclesiæ. In quo proinde sensu locutos fuisse reliquos ab Elliesio ubi suprâ allegatos Ecclesiæ Præsules, aut Theologos, haud difficile est agnoscere ex proprijs ipsorum verbis, ad quæ Lectorem brevitas causâ remitto.

ARGUMENTUM IV. Elliesij.

EX uno, præter adversarios Parisienses Theologos, Tostato Abulensi, est singula-

ris difficultas hic expedienda, quam Elliesius movet, hunc in modum quarto argumentando. Nempe Abulensis in cap. 13. Num. quest. 48. istâ proponit quæstionem: An Communitas, seu Ecclesia possit habere exercitium jurisdictionis: & an Christus dederit claves soli Petro specialiter, vel soli Ecclesiæ, & quomodo transferatur auctoritas clavium de uno Præfato ad alium? Cui quæstioni idem Tostatus respondet, jurisdictionem quidem secundum actum cadere non posse in communitatem, sed in personam determinatam, quæ possit actus aliquos exercere, sed eam esse in Communitate secundum originem, & secundum virtutem, quia omnes personæ, quæ accipiunt jurisdictionem, ex virtute Communitatis eam accipiunt.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti confutatoria.

IPsa inprimis verborum Christi proprietatis confodit sententiam proximè expositam. Numquid enim istorum verborum: Tu es Petrus: Tibi dabo claves, proprietatis, clarè designat, hanc clavium potestatem esse Petro, cum ordine tamen ad perpetuum Ecclesiæ statum, adeoque cum successione jure, definitè ac demonstrativè destinatam? Numquid horum quoque verborum: Paise agnos meos, proprietatis, Petrum, quâ cæteris Apostolis in amore Christi potorem, sicque cum manifestâ ad ipsam determinatione, non contingit communitatem, sed unius singularis personæ Oecumenicæ in Ecclesiâ pastorale officium denotat? Quo igitur licuit jure seu Tostato, seu Elliesio, hanc verborum proprietatem eliminare, & ad sensum Litteræ Divinæ haud consonum detorquere?

Sed singula pro secundo expendamus, quæ ex Tostato hic afferebantur. Ait enim, Videri dicendum, quòd claves sint à Christo datæ toti Ecclesiæ: quia tamen non poterat universa Ecclesia dispensare illas, cum non esset aliqua persona, ideo eas dedisse Petro, nomine Ecclesiæ. Si tamen intelligeretur, claves traditas esse Petro specialiter, non solum inconvenienter induci, quòd alij Apostoli non habuissent, sed adhuc inconveniens majus fore, quòd defuncto Petro, non mansissent claves, si soli Petro datæ fuissent, cum iste non habuisset potestatem, successorem sibi faciendû, tradendiq; alteri claves: quia verò Ecclesia nunquam moritura radicaliter habet claves, igitur facile hinc apparet, quomodo Petro mortuo, potuerint succedere alij Summi Pontifices in equali potestate, quia scilicet potestas clavium erat in Ecclesiâ, quæ alteri per se eligendo conferre posset eam potestatem. Ad quorum proinde pleniorum disquisitionem sciscitor vel ex Tostato, vel ex Elliesio: An dicere intendat, ad clavium potestatem ita se habere Ecclesiâ, sicuti quæcumque Respublica se habet ad potestatem politicam, ita ut hanc vel penes se retinere potuerit, vel à certam personam transferre? Numquid enim per ipsam naturæ lumen ita fuerat hominibus congenita inclinatio, ad se invicem in unam societatem politicam coadunandos, ut tamen, quia totius orbis homines convenire

C c c haud

est, inferre illi sub illis verbis...
 19.
 20.
 21.
 22.

toritas
 21.
 22.

haud possent ad eligendum sibi unum Caput & Principem, vel ad ineundam inter se unam politici regiminis societatem, *consequenter* fuerit ipsis jus ad Nationum inter se divisionem statuendam, sicque ad singulas in singulis seu Regnis seu Regionibus formas Regiminum faciendas, Magistratufque supremos sibi cooptandos?

23. At secus res se habet circa sanctam Christi Ecclesiam, quæ una est per totum orbem, cujus etiam unitatis origo, *secundum Patrum testimonia, & diserta Christi verba*, subsistit ex unitate Capitis, non ab alio, quam à Christo *immediatè* constituti. Quod si ergo sub ejusmodi Capitis non tam *materialiter* quoad personam, quam *formaliter* quoad *Oecumenicum Pastoris officium* spectati nomine, intelligeretur Ecclesia, utpote fundata super tale officium *Oecumenicum*, tunc rectè dici posset, clavium potestatem *secundum originem* esse in Ecclesia: rectè insuper diceretur, ex hujusmodi officij *Oecumenici* cathedrâ Apostolicâ, Ecclesiæ *secundum originem* inexistente, in Petri ejusve Successorum personam profluxisse exercitium illius *Oecumenicæ* potestatis. At quis alius, nisi Christus, sanxit illud cathedrâ Apostolicæ *Oecumenicum* Officium? Cui porro, nisi Petro *definitè* ac *determinatè* (dicendo tibi *dabo claves*) Christus promisit, & postea concessit illud *Oecumenicum* pastorale officium? Quomodo rursus idem officium fuit à Christo commissum Petro, nisi quâ Petræ, super quam ædificanda esset Ecclesia, cujus figuram proinde gerere deberet Petrus, perinde ac in homine Caput, quoad regiminis *membrorum universorum*, cujus figuram gerit, *supereminenter* in se continens cunctorum humanorum actuum imperium? Quomodo denique Ecclesia per totum orbem dispersa convenire unquam potuisset vel ad unum Caput sibi eligendum, vel etiam ad normam Concilij *Oecumenici* Ecclesiam Universalem representantis, statuendam? Hujus igitur utriusque tam Capitis Ecclesiæ, quam Concilij *Oecumenici* constitutio non per ipsam Ecclesiam, sed *secundum diserta Christi verba*, tum *Matth. 16. & Joann. 21.* tum *Matth. 18. cap.* exarata noscitur per ipsummet Christum *immediatè* sancita.

24. Quibus ita se habentibus, pro tertio hunc in modum concludere licet. Quandoquidem ergo tam Capitis Ecclesiæ, quam *Oecumenici* Concilij norma & officium sit *immediatè* ex Christo, *impertinentè* reducitur in Ecclesiam ex universo fidelium Cœtu consistentem, ceu primam sui originem. Quia porro Cathedrâ Apostolicæ officium erat Petro commissum eum ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, ideo minimè moriebatur cum Petri personâ, sed quamdiu Ecclesia stabit in terris, ex ipsamet Christi constitutione *immediatè* transibit in quemvis ejus successorem: cujus equidem designatio fit per Collegium Cardinalium, attamen Pastoralis *Oecumenici* officij collatio, in vi prædictæ Christi constitutionis, addèque per Christum *immediatè* derivatur in personam, pro tali Christi vicario officio legitime designatam, Constat igitur, quam

impertinens sit comparatio inter Petri Successorem ac Politicum Magistratum, dum hujus scilicet in certam personam collatio, saltem *originatè* est ex hominibus, in unam Rempublicam seu Regnum olim sese coadunantibus: illius verò *Oecumenici* pastoralis officij collatio, tam *originatè* in Petro, quam *successoria* in subsequenti Romanis Pontificibus, est *immediatè* ex vi per Christum sancitæ institutionis. Et hinc dicere equidem licet, potestatem clavium esse *radicalis* in Cathedrâ Apostolicæ Ecclesiæ *Capitaliter* representantis officio pastoralis, quam in persona Petri, ejusve Successorum: nullatenus verò dici potest, claves Regni Cælorum esse *radicalis* in Ecclesiâ, quâ universorū fidelium Cœtum complectente, quam in officio *Oecumenico* pastoralis, non solum Petri proprio, sed pro ejus Successoribus universis Divinitus constituto: huic enim ut sic *ceu formali* Capitis Ecclesiæ representantis constituto, non promiscuo fidelium Cœtui universo, annexit Christus Apostolicam Cathedrâ Petræ, super quam esset ædificanda Ecclesia; uti diserta Christi verba sonant,

ARGUMENTUM V. Elliesij

Auctor iste cit. *S. 1. circa finem* argumentatur, ex præallegato Abulensi *quasi. 49.* Ecclesia, inquit, *suscipit Claves à Christo, & Apostoli tanquam Ministri Ecclesiæ: & nunc Ecclesia illas habet, & Prælati etiam; sed aliter Ecclesia, quam Prælati; nam Ecclesia illas habet secundum originem & virtutem: Prælati autem habent, secundum usum earum.* Dicitur Ecclesia habere *secundum virtutem* claves, quia potest illas conferre Prælato per electionem. Exemplum hujus rei est in Domino rei, & usufructuario, atque usufructuario; nam Dominus rei habet usum reia, & confert illum usum alteri, sed non eo modo, quo habet, quia sibi reservat usum, ut proprietario, alteri concedit uti vel usufructuario, vel usufructuario, & in hoc confert Dominus, quod habet, quia Dominus rei non est usufructuario, vel usufructuario. Conformiter in Ecclesia; ipsa enim non habet claves, quantum ad usum; omnia autem ista descendunt ex hoc, quod Ecclesiarum est aliquid, unum per se potens habere administrationem clavium, si autem per se possit administrare, non committeret alicui Prælato. Ex quibus Elliesius concludit ita subinferendo. Nemo enim est, qui non statim intelligat, illum habere supremam potestatem, qui potestatem habet *secundum originem & virtutem*, eum verò non habere potestatem supremam, qui tantum eam habet ab alio sibi commissam *quoad usum*. At potestas Ecclesiastica est penes Ecclesiam; Romanus autem Pontifex, cæteri que Prælati eam accipiunt ab Ecclesia *quoad usum tantummodo*. Non ergo Summus Pontifex habet potestatem in universam Ecclesiam, licet habeat in universam Ecclesiâ, sed vice versâ Ecclesia potestatem habet in Pontificem, & quemadmodum mortuo Pontifice, alium sufficit, ita potest eum corrigere atque deponere, non quidem ipsa per se, nam universam societatem

tem Ecclesie convenire, aut judicare, non est possibile; sed per Concilium Generale, quod, cum universam Ecclesiam representet, habet universam Ecclesie potestatem in se unitam, cum præteritum Ecclesie universæ habeat assensum.

Responsio, ac retorsio hujus argumenti refutatoria.

26. Nequàm directè respondeam, primo loco convenio Elliesium, percontando; An, quia potestas Regia secundùm primævam suam originem lumine naturali concreta est, erat in communitate Regni, sive populi in unum regimen politicum coadunati, dicere fas sit, supremam in Regno r. g. Francico potestatem ita secundùm virtutem esse in Regni communitate seu Domino proprietario, ut non nisi quoad unum sit in Rege, quæ usuario, vel usufructuario duntaxat? An hinc fas quoque sit dicere, Regem Francie non habere potestatem in universum Regnum, licet habeat usum Regiæ potestatis in universo Regno Francico? An denudò hinc dicere fas sit, communitatem Regni habere potestatem in Regem, ita ut eum possit deponere, non quidem ipsa per se, cum universam Regni societatem convenire, aut judicare, vix possibile sit, sed Comitria generalia, quæ universum Regnum representant, habeantque universi Regni potestatem in se unitam, in vi cujus obtineant superioritatem supra Regem, ita ut eidem leges dicere possint, atque ab eodem auferre Majestatem regiam? Viderit profectò Elliesius, quomodò illa, si allverarint, essent accipienda ex parte Regis: cum enim in Comitrij Generalibus Gallie sub Henrico III. conscripti fuissent quidam articuli, quibus exigebatur, ut Rex Comitiorum sententiam sequi teneretur, repudiari sunt, tanquam Regis Majestati injuriosi: & jure merito, inquit Duplex ista recitans, nam reverà non esset Rex seu Monarcha, si ei à Comitiorum sententiâ recedere non liceret, sed eorum auctoritatem suâ regiâ Majestate superiorem agnoscere deberet.

27. A fortiori igitur pro secundo, quàm Regi Francie nefas est, imponere, respectu Regni, ejusque Comitiorum subjectionem, tam iniquum est, eam Christi Vicariæ auctoritati respectu Concilij etiam *acephali* assignere. Etenim tota Ecclesiastica potestas in Novo Testamento suam habet originem ex Christi institutione, nullus verò ex toto sacro Evangelio apex ostendi potest, quo evincatur, potestatem Ecclesiasticam, secundùm originem & virtutem, esse à Christo immediate & primariò destinatam Ecclesie, quæ universos fideles, etiam laicos, promiscuè complectenti. Duplex namque in sacro Evangelio *indefinita* ligandi & solvendi potestas, per quam substituit potestatis Ecclesiasticæ sphaera, noster per Christum constituta intra Ecclesiam à se fundatam. Una *Matth. 18.* lancata fuit à Christo, sub hinc verbis ad Collegium Apostolorum prolatis; *amen dico vobis, quidquid solveritis, aut ligaveritis su-*

*per terram, erit ligatum, aut solutum in caelis. Quæ equidem auctoritas solvendi, iuxta sacrum contextum, respiciebat Apostolos, quæ Ecclesiam representantes. Hæc verò Ecclesie representatio à Christo fuerat definita ex hoc, ut Apostoli, eorumque quoad characterem seu potestatem solvendi & ligandi successores congregarentur in nomine Christi, atque adeò sub vicariæ Christi auctoritatis characterem, Romani Pontificis proprio; uti clarè docet sacer contextus. Illa igitur Ecclesie, intra Concilium vicario Christi nomine aggregatum representatæ, *indefinita* ligandi & solvendi potestas nullatenus convenit Concilio *acephalo*, Ecclesie Corpus imperfectè, nempe sine Capite representanti. Multò autem minùs competit Ecclesie, quæ universos fideles, etiam laicos, promiscuè complectenti. Altera deinde potestas Ecclesiastica describitur *Matth. 16.* sub verbis ad Petrum, seu Ecclesie Petram, prolatis; *Tibi dabo claves Regni caelorum; quidquid ligaveris super terram, & quidquid solveris super terram, erit ligatum, & solutum in caelis. Quæ potestas Ecclesiastica ad Petri successores transiens, non minùs indefinita & universalis est, ac ea, quam Concilio Oecumenico Ecclesiam representanti à Christo destinatam, superioris dicebimus. Quæ proinde duæ potestates Ecclesiasticæ, una Petro, ejusque successoribus singulariter, altera Collegio Apostolico collectim, seu Concilio Oecumenico Ecclesiam representanti, pariter immediate per Christum impertita, utrinque est æquè suprema, perinde ac si in regno aliquo ex primæva communitatis in unum regimen conspirantis constitutione ita fuisset Regi destinatum supremum Monarchicum regimen, ut certis tamen temporibus obstringeretur, pro publico Regni bono convocare Comitria generalia, ex universis Regni Statibus coadunanda, sub ipsius tamen Regis præsentia, eâ etiam cum lege, ut Comitiorum Regem ipsum seu Caput & Præsidem includerentium, auctoritas non major esset solâ regiâ potestate, etiam extra Comitria per supremam Monarchicam Majestatem suam decernere potente. Tunc sub tali constitutione, in hoc duplex foret suprema potestas, nec adeò regiâ auctoritas dici posset inferior auctoritate Generalium Comitiorum. Pari ergo modo proportionaliter disserendum est de Summi Pontificis vices Christi in terris gerentis potestate, comparatâ ad Concilij etiam Oecumenici, ipsammet adeò, Pontificium Christi vicarium characterem importantis auctoritatem; uti multimodè patet ex antecedentibus, probabiturque subinde in subsequen-**

S. II.

Utrum major Concilij Generalis, quàm Romani Pontificis sit Auctoritas?

ARGUMENTUM I. Elliesij.

Hic Auctor argumentatur primò. Ad probandum, majorem esse Concilij præsentiam

toritas
medra
stolica
C VI
180